

Orbán Ottó: Arany Jánoshoz

Ég a sugaraktól sebhelyes föld arca,
elült az avantgard zajos kofa-harca.
„Századvég”, gondolja az értelmiségi,
„bár a szép remények nótája a régi.”
Mi hát a költészet, mesterek közt mester,
zúgó csillagok közt a lassan-a-testtel;
mire illik rá még ugyanúgy a mérték,
ahogy azt a régi mesterek kimérték,
hogya egyszer nincs is vagy nem úgy van isten,
hogya emberi mérték szerint is segítsen?
Vagy épp ez a versben rejtőzködő lényeg,
amivel nem bírnak sem érvek sem tények,
mert mindent magához hasonlónak képzél,
hámozzon bár híg úrt távcsővel és ésszel:
az a sejtjeinkbe örökített program,
mely a váltólázás gyönyörben is ott van,
és ott minden percben, ott a szenvedésben;
abban, hogy nem hajtom meg neki a térdem,
s hogya meg is hajtom ellenkezve végül,
valami belőlem még akkor se békül?
Ez a buzgó téboly? Ez az oktalan dac?
Megfontolt Nagymester, te is csak rá hallgatsz.
Mert hiába minden bukás, gombafelhő,
minden kérdésével egy választ is fellő,
s amíg mi vergődünk, kell, hogy legyen ő is,
és hinnünk kell benne, hisz bennünk csak ő hisz –
a remény furfangja: „Nincs is olyan nagy vész.”
És üres markunkban csillog az aranypézn.